

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **GOLEM Financial, s.r.o.**, IČ 27485226
Za tratí 854, 503 46 Třebechovice pod Orebem
zastoupena JUDr. Petr Vaněk, advokát, Na Poříčí 1041/12, 110 00

Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. 6718/18/5200-10423-709175

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil výrok platebního výměru na daň silniční za rok 2016, ze dne 10. 7. 2017, č.j. 1420995/17/2701-50524-606197, vydaného Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj.

I. Shrnutí obsahu žaloby

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné.
3. Konstatoval, že dle § 3 odst. 3 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o dani silniční“) jsou předmětem daně silniční vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice. Dále odkázal na ust. § 5 odst. 3, § 8 odst. 1, § 8 odst. 3, § 92 odst. 2, § 92 odst. 5 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
4. Dále žalobce uvedl, že již v prvoinstančním řízení na výzvu k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání v rámci postupu k odstranění pochybností správci daně prokázal, že vozidla neprovozoval. Dle jeho názoru je ust. § 2 odst. 3 zákona o dani silniční nutno vykládat v kontextu s ust. § 2 dané právní úpravy, a to tak, že podmínkou pro to, aby vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny mohla sloužit výlučně k přepravě nákladů, musí být na území ČR provozována. Daňový subjekt nepoužíval předmětná vozidla k přepravě nákladů, ale jako zboží, které nakupoval a prodával, a to bez ohledu na jeho hmotnost, jak správce daně výslovně uznal. Tím, že správce daně neuznal tuto skutečnost, porušil spolu s výše uvedenými hmotněprávními předpisy též uvedené předpisy procesněprávní. Navíc nebyly provedeny veškeré navržené důkazy, jež by faktický stav prokázaly plně – například výslech jednatele žalobce.
5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v rozsahu, v němž nebylo vyhověno jeho odvolání, tedy co do výše vyměřené silniční daně za rok 2016, tedy částky 191 249 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

6. K námitce žalobce, že předmětná vozidla nepoužíval k přepravě nákladů, ale jako zboží, které nakupoval a prodával, a to bez ohledu na jeho hmotnost, žalovaný odkázal nám bod 29 až 38 napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že pro správné posouzení hmotněprávní problematiky předmětu daně a poplatníka daně silniční je nutno předně vymezit obecné principy zákona o dani silniční. Ten je principiálně založen na formálním stavu zápisů ve veřejném rejstříku, tedy v registru silničních vozidel. Silniční daň je totiž přímou majetkovou daní, která je postavena na úředním zápisu bez souvislosti na faktickém stavu vlastnictví a užívání. Tento závěr vyplývá nejen přímo ze zákonných ustanovení, ale také z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené například v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č.j. 1 Afs 69/2013 – 31, ze dne 18. 5. 2006, č.j. 2 Afs 101/2005 – 39, ze dne 15. 8. 2012, č.j. 1 Afs 54/2012 – 40. Podle těchto rozsudků je formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně u majetkových daní obvyklý a je plně na úvaze zákonodárce, zda je určitá daň konstruována tak, že zohledňuje stav formální. V posledně uvedeném judikátu Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Krajský soud ve svém rozhodnutí vyšel z formálního stavu zápisu v registru silničních vozidel, neboť správnost tohoto stěžovateli známého formálního stavu nebyla v daňovém ani soudním řízení zpochybněna. Takový postup ovšem nelze označit za přepjatý formalismus. Silniční daň je totiž vybudována právě na formální stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně. Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. Stačí poukázat například na zákon 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, a jeho úzkou návaznost na obsah zápisu v katastru nemovitostí……. Je-li tedy určitá daň konstruována tak,*

že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na převodci majetku, aby si střežil svá práva včasným a řádným plněním svých povinností docílila provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností.“ Žalovaný dále podotkl, že se k dané otázce vyjádřil i Ústavní soud v rámci usnesení ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14, v němž konstatoval, že „daň silniční je daň majetková zatěžující poplatníky daně bez ohledu na intenzitu užívání pozemních komunikací.....Protože Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku vyložil i možný postup, jakým docílit zániku daňové povinnosti při neprovozování vymezených nákladních vozidel (dočasným vyřazením z registru vozidel), Ústavní soud neshledal, že by přijatý výklad byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti.“ Žalovaný dále upozornil na další judikát Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č.j. 2 Afs 242/2015 – 28, kde je uvedeno, že „pro stanovení daňové povinnosti pro vozidla uvedená v § 2 odst. 1 věta druhá zákona o dani silniční je rozhodující pouze povolená hmotnost vozidla a stát jeho registrace, nikoliv to, že daňový subjekt toto vozidlo v průběhu zdaňovacího období fakticky neprovozuje.

7. K námitce žalobce, že předmětná vozidla neprovozoval ani jinak neužíval, neboť tato vozidla byla pouze zbožím určeným k prodeji, žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti nemají žádný vliv na splnění zákonných předpokladů pro zahrnutí dotčených vozidel pod předmět daně silniční. Primárně nutno vycházet ze skutečnosti, že takzvané těžké nákladní automobily a jejich přípojná vozidla jsou pro zdanění zcela specifickou skupinou a pro posuzování předmětu daně je nutno je striktně oddělit od vozidel ostatních kategorií. Připomněl přitom další judikaturu Nejvyššího správního soudu, která smysl a účel zákona o dani silniční přehledně prezentuje (rozsudek ze dne 25. 2. 2013, č.j. 2 Afs 5/2012 – 22). Vyplývá z ní, že zákonodárce zatížil daní silniční vozidla, jejichž provoz již z jejich samotné technické povahy implikuje vyšší produkci negativních externalit a dále vozidla, jejichž provozování přispívá jejich provozovatelům k tvorbě příjmů, takže přináší-li provozování zisk, lze spravedlivě požadovat, aby jejich provozovatelé část tohoto zisku vrátili zpět do údržby a rozvoje dopravní infrastruktury, k jejichž amortizaci přispívají.
8. Žalovaný dále připomněl, že skutečnost, že žalobce nedisponoval koncesí na autodopravu, respektive s dotčenými vozidly neprovozoval nákladní přepravu, pouze s nimi obchodoval, je tedy pro klasifikaci předmětu daně zcela nerozhodná. Z toho důvodu nelze ani dodatečně předložené opisy protokolů o technické prohlídce jednotlivých vozidel předložené v rámci daňového řízení za jiná zdaňovací období, za účelem prokázání neprovozování uvedené kategorie nákladních vozidel na pozemních komunikacích, osvědčit za důkaz.
9. Dále se žalovaný vyjádřil k žalobní námitce upozorňující na neprovedení veškerých navržených důkazů – například výslech jednatele žalobce. Tímto výslechem měly být osvědčeny skutečnosti týkající se fungování autobazaru a rozdílu mezi provozováním a prodejem vozidel jakožto bazarového zboží. Tyto skutečnosti však žalovaný považoval za nerozhodné. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č.j. 9 Afs 128/2014 – 38 níž je uvedeno, že „považovala-li stěžovatelka sporná vozidla za zboží, jak sama tvrdí, měla možnost sporná vozidla dočasně vyřadit z registru silničních vozidel, odevzdat registrační značky do depozita a nebýt po dobu dočasného vyřazení zatížena silniční daní.“ Dále žalovaný uvedl, že

žalobce byl s názorem správce daně prokazatelně seznámen v rámci ústního jednání dne 22. 6. 2017. Učiněný závěr byl navíc součástí platebního výměru – strana 6. Žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č.j. 7 Afs 15/2013-99, v němž byl vysloven následující závěr: „*postavení daňových subjektů a třetích osob v daňovém řízení je specifické a navzájem odlišné. Mohou však nastat situace, kdy fyzické osobě může v daňovém řízení svědčit jak postavení svědka, tak i postavení daňového subjektu. Tato osoba tak bude mít dvojitý status. Mezi tyto případy lze zahrnout i fyzické osoby, které jsou současně v postavení statutárního orgánu právnické osoby nebo jejího zástupce. Za použití pravidel logického vyvozování pak nelze dojít k jinému závěru, nežli takovému, že v řízení, ve kterém fyzická osoba – statutární orgán právnické osoby na straně jedné vystupuje v pozici daňového subjektu (poplatníka daně), tedy osoby jednající za něj, nemůže v daňovém řízení současně vystupovat v pozici třetí osoby – osobě rozdílné od daňového subjektu – svědka. Ust. § 8 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků poukazem na daňová řízení týkající se jiných osob, tak zakládá překážku provedení důkazu svědeckou výpovědí samotného daňového subjektu, resp. osob v postavení statutárního orgánu právnické osoby – daňového subjektu, tedy osob oprávněných jednat jejich jménem.... Uvedený závěr ovšem nelze přijímat absolutně, ale toliko v období, kdy fyzické osobě současně svědčí i postavení daňového subjektu, resp. osoby oprávněné za daňový subjekt jednat.*“

10. K tomu žalovaný uvedl, že s ohledem na to, že by v zde řešeném případě byl navrhován výsledek jednatele žalobce jako svědka, jednalo se přesně o situaci popsanou v citovaném judikátu. Žádný takový výsledek by tak nejen neměla vypovídací hodnotou, neboť je dle výše uvedeného nadbytečný, ale zároveň je takový návrh a následně provedení svědecké výpovědi nepřipustné.

III. Replika žalobce

11. Žalobce k vyjádření žalovaného konstatoval, že vzhledem k tomu, že poplatníkem silniční daně je provozovatel vozidla zapsaný v technickém průkazu, nejde o daň majetkovou, neboť vlastník vozidla se může od provozovatele vozidla lišit. Toto je dané tím, že vlastnictví vozidla se ze zákona nenabývá registrací ve veřejném seznamu, jak je tomu třeba u nemovitostí. Proto žalobce argumentaci žalovaného označil za nesprávnou, neboť účelem silniční daně je dle názoru žalobce zdanit právě toho, kdo používání vozidlo k podnikání. Kdyby bylo ust. § 2 odst. 3 zákona o silniční daně vyňato z tohoto kontextu, nebudou si provozovatelé všech vozidel rovni před zákonem.
12. Dále žalobce uvedl, že dle ust. § 96 odst. 1 daňového řádu může každá osoba (tedy i jednatel žalobce) vypovídat jako svědek o důležitých okolnostech při správě daní. Koneckonců jednatel žalobce byl v jiném řízení u stejného správce daně nucen – DPH za listopad 2013 - vypovídat jako svědek pod záminkou, že bude vyslýchán jako zástupce jiné firmy. Argumentace žalovaného není dle žalobce správná ani v tomto bodu.

IV. Jednání před soudem

13. Při nařízeném jednání konaném dne 11. 3. 2020 zástupce uvedl, že žalobce provozuje autobazar, z čehož logicky vyplývá, že předmětná vozidla byla zbožím, s nímž bylo ve skutečnosti pouze obchodováno a vozidla tudíž neujela žádné kilometry. Z toho dovozoval, že na toto zboží se nemůže daň silniční vztahovat. Argumentaci žalovaného, že se jedná o majetkovou daň, považoval za nepřipadnou, neboť v takovém případě by držitelé vozidla museli být i vlastníky. Zástupce žalobce proto na podporu svých tvrzení

navrhl výslech svědka pana G. A., jehož výpověď by měla podpořit tvrzení žalobce, jak bylo ve skutečnosti s předmětnými automobily nakládáno, když pro žalobce představovaly pouhé zboží. Krajský soud návrh na provedení důkazu výslechem uvedeného svědka usnesením zamítl.

14. Pověřený pracovník žalovaného vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce, dle něhož by daň silniční měla stíhat pouze provozovaná vozidla a znovu zdůraznil, že poplatníkem této daně je ten, kdo je jako provozovatel vozidla registrován. Dále odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž i na písemné vyjádření k žalobě.

V. Přezkoumání věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal k datu 27. 1. 2017 daňové přiznání k dani silniční za kalendářní rok 2016, jímž přiznal daň silniční za 12 vozidel. Správce daně svou následnou vyhledávací činností v souladu s ust. § 78 daňového řádu zjistil, že žalobce je za předmětné zdaňovací období evidován v registru silničních vozidel jako provozovatel dalších vozidel určených výlučně k přepravě nákladů o nejvyšší povolené hmotnosti nad 3,5 tuny, včetně přípojných vozidel. Tyto skutečnosti správce daně ověřil dotazem na příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě výzvy ze dne 9. 2. 2017. Měl za to, že tato vozidla splňují podmínky pro zahrnutí do předmětu daně silniční dle ust. § 2 odst. 3 zákona o dani silniční a žalobce je tak měl dle jeho názoru uvést v daňovém přiznání. Správci daně tak vznikla pochybnost, že daňová povinnost u žalobce za předmětné zdaňovací období není stanovena ve správné výši, žalobce proto vyzval k odstranění pochybností ve smyslu ust. § 89 daňového řádu. V reakci na tuto výzvu žalobce uvedl, že nákladní vozidla ve výzvě identifikovaná neprovozoval, neboť je pouze kupoval a prodával. Na podporu svého tvrzení navrhl výslech svědka G. A.. Správce daně na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že v případě 48 vozidel vznikla žalobci daňová povinnost a to v souladu s ust. § 8 odst. 1 zákona o dani silniční. S průběhem a výsledkem postupu k odstranění pochybností v souvislosti s daní silniční byl žalobce seznámen dne 22. 6. 2017 a současně byl poučen o možnosti podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazů. Dne 29. 6. 2017 obdržel správce daně návrh na pokračování v dokazování, když žalobce setrval na svých tvrzeních a rovněž na provedení svědecké výpovědi a nově navrhl provedení důkazního prostředku ve formě místního šetření v autobazaru žalobce. Návrhy shledal správce daně irrelevantními a nenalezl tedy důvod k pokračování v dokazování a postup k odstranění pochybností ve smyslu ust. § 90 odst. 3 daňového řádu ukončil. Na základě výsledků postupu k odstranění pochybností a důkazních prostředků vyměřil žalobci daň silniční. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
17. Shora naznačený postup správce daně hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o dani silniční.
18. Předmět daně silniční je vymezen v ust. § 2 této právní úpravy. Jsou jimi „*silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „vozidla“)*“

- a) registrovaná v České republice,
- b) provozovaná v České republice a
- c) používaná

1. poplatníkem daně z příjmů právnických osob s výjimkou používání k činnosti veřejně prospěšného poplatníka daně z příjmů právnických osob, pokud příjmy z této jeho činnosti nejsou předmětem daně z příjmů, nebo

2. poplatníkem daně z příjmů fyzických osob k činnosti nebo v přímé souvislosti s činností, ze kterých plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů.

(2) Pro účely daně silniční

a) je Česká televize, Český rozhlas, Česká tisková kancelář a zdravotní pojišťovna veřejně prospěšným poplatníkem daně z příjmů právnických osob,

b) se příjmy České televize, Českého rozhlasu a České tiskové kanceláře, které nejsou předmětem daně z příjmů právnických osob, určují, jako by tito poplatníci byli veřejně prospěšnými poplatníky daně z příjmů právnických osob.

(3) Předmětem daně silniční jsou vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrovaná v České republice.

(4) Předmětem daně nejsou

a) speciální pásové automobily a ostatní vozidla podle zvláštního právního předpisu, jakož i zemědělské a lesnické traktory a jejich přípojná vozidla a další zvláštní vozidla podle zvláštního právního předpisu,

b) vozidla, kterým byla přidělena zvláštní registrační značka.“

19. Kdo je poplatníkem této silniční daně pak upravuje ust. § 4 shora vzpomínané právní úpravy: „Poplatníkem daně je ten, kdo

a) je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla,

b) užívá vozidlo, v jehož technickém průkazu je zapsána jako provozovatel osoba, která zemřela, zanikla nebo byla zrušena, anebo vozidlo, jehož provozovatel je odhlášen z registru vozidel.

(2) Poplatníkem daně je rovněž

a) zaměstnavatel, pokud vyplácí cestovní náhrady svému zaměstnanci za použití osobního automobilu nebo jeho přípojného vozidla, pokud daňová povinnost nevznikla již provozovateli vozidla,

b) osoba, která používá vozidlo registrované a určené jako mobilizační rezerva nebo pohotovostní zásoba,

c) organizační složka osoby se sídlem nebo trvalým pobytem v zahraničí.

(3) Je-li u téhož vozidla poplatníků více, platí daň společně a nerozdílně.

(4) Stálá provozovna podle právních předpisů upravujících daně z příjmů osoby se sídlem nebo trvalým pobytem v zahraničí se považuje za organizační složku podle odstavce 2 písm. c).“

20. Z naznačených skutkových okolností nepochybně vyplývá, že mezi účastníky řízení je veden spor o vymezení předmětu daně silniční v případě vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně k přepravě nákladů. Správce daně na základě vyhledávací činnosti zjistil, a žalobce tuto skutečnost nespороval, že v případě 48 vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně pro přepravu nákladů byl ve zdaňovacím období roku 2016 evidován v registru silničních vozidel jako provozovatel právě žalobce. Správce daně tedy klasifikoval žalobce na základě postupu k odstranění pochybností jako poplatníka daně silniční ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Žalobce se s tímto závěrem neztotožnil a namítal, že dostatečně prokázal, že daná vozidla neprovozoval, nepoužíval je k přepravě nákladů, ale jako zboží, které nakupoval a prodával. Tuto skutečnost chtěl prokázat navrhovanou svědeckou výpovědí a místním šetřením v jeho provozovně.
21. Krajský soud tedy v intencích shora naznačeného sporu mezi účastníky řízení zaměřil pozornost na ust. § 2 odst. 3 zákona o dani silniční. Jedná se bezesporu o speciální ustanovení, které upravuje nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a rovněž přípojná vozidla stejné charakteristiky z pohledu předmětu daně silniční. Ve vazbě na toto ustanovení pak z ust. § 4 odst. 1 písm. a) vyplývá, že poplatníkem daně silniční je ten, kdo je jako provozovatel zapsán v technickém průkazu vozidla.
22. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodě 17 konstatoval, a krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a plně na ně odkazuje, že první podmínkou, aby se vozidlo stalo předmětem daně silniční bez vazby na sledování použití takového vozidla, je nejvyšší povolená hmotnost vozidla, větší jak 3,5 tuny. Druhá podmínka pak cílí na vozidla určená výlučně k přepravě nákladů a konečně třetí podmínka vyžaduje registraci tohoto vozidla v České republice. Zákon o dani silniční pak stanoví nepochybnou pozici poplatníka této daně, jímž je ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu.
23. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že zákon o dani silniční je principiálně založen na formálním stavu zápisu v registru silničních vozidel. Silniční daň je nepochybně daní majetkovou, jejíž základ tkví v úředním zápisu bez ohledu na faktický stav vlastnictví. Tento závěr je podpořen judikaturou Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 25. 9. 2013, č.j. 1 Afs 69/2013-31- který uvádí, že „*Silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavena na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisu v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání.*“ Dále nelze odhlédnout rovněž od názoru Ústavního soudu, který se k dané otázce vyjádřil v usnesení ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14, kde uvedl, že „*Daň silniční je daň majetková zatěžující poplatníky daně bez ohledu na intenzitu užívání pozemních komunikací. Protože Nejvyšší správní soudu v napadeném rozsudku vyložil i možný postup, jakým lze docílit zániku daňové povinnosti při neprovozování vymezených nákladních vozidel (dočasným vyřazením z registru vozidel), Ústavní soud neshledal, že by přijatý výklad byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti.*“ Obdobné závěry lze shledat i v další judikatuře Nejvyššího správního soudu – rozsudky č.j. 2 Afs 101/2005-39 a č.j. 1 Afs 54/2012-40.
24. Shora naznačený výklad zákona v kontextu s prezentovanou judikaturou tak nemůže ovlivnit argumentace žalobce, dle níž nebyla předmětná vozidla provozována, neboť pro žalobce představovala zboží, s nímž bylo obchodováno. K tomu krajský soud ve shodě

s názorem žalovaného a s odkazem na shora uvedené konstatuje, že účel užití těchto vozidel nemá pro posouzení daňové povinnosti k dani silniční s ohledem na ust. § 2 odst. 3 uvedeného zákona význam. Předmětem daně silniční jsou takto vymezená vozidla vždy, i když nejsou fakticky užívána k danému účelu.

25. Dále krajský soud konstatuje, že postup k odstranění pochybností byl správcem daně veden v souladu s požadavky daňového řádu, když jeho podkladem byly důkazy pořízené na základě vyhledávací činnosti správce daně. Žalobce byl v rámci nalézacího řízení řádně vyzván k odstranění pochybností, které správci daně hodnocením důkazů vznikly, v reakci na výzvu však pouze setrval na svém tvrzení, že nákladní vozidla posuzovaná z pohledu předmětu daně silniční neprovozoval, ale pouze je kupoval a prodával. Toto tvrzení, jak plyne ze shora uvedeného, však nemělo v projednávané věci žádnou právní relevanci, a proto ani navrhovaný výslech svědka pana G. A., který by měl tento postup dosvědčit, by nemohl vnést do posuzované věci nový pohled. Správce daně postupoval zákonně, když provedení tohoto důkazu odmítl pro nadbytečnost. Správnost aplikace ust. § 2 odst. 3 zákona o dani silniční provedená správcem daně v daňovém řízení by nemohla být vyvrácena ani žalobcem navrhovaným místním šetřením, které by správnost právních závěrů nemohlo vyvrátit. Jeho výsledkem by, jak vyplývá z vyjádření žalobce, bylo pouhé prokázání, že s předmětnými vozidly bylo pouze obchodováno, a tudíž nebyla provozována.
26. Na základě shora uvedeného nemohl krajský soud přisvědčit názoru žalobce, dle něhož správce daně nepostupoval v souladu s § 8 a potažmo § 92 daňového řádu. Z daňového řízení je naopak zřejmé, že správce daně postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a rovněž dbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji.
27. Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. března 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu